

Entrevista **Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries** El grup ebrenc publica 'Viatge

“El folklore és una cosa”

Guillem Vidal
BARCELONA

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries homenatgen l'illa més gran de Catalunya, un tros del delta de l'Ebre habitat durant el segle passat per centenars de veïns però convertit actualment en paradís natural amenaçat pels efectes del canvi climàtic, en el seu catorzè treball, *Viatge a Buda* (Discmedi), publicat a començaments d'estiu i amb una presentació amb projecció d'imatges inclosa prevista per al mes d'octubre a la Fira Mediterrània de Manresa. El grup ebrenc, ferm en la seva convicció que la música ha de ser una eina per millorar el planeta, reuneix en el disc composicions de nova creació, adaptacions del folklorista Josep Bo i una gravació feta amb antics veïns de l'anomenada illa de Buda al lloc on fa dècades van viure.

Què hi han anat a buscar, a l'illa de Buda?

(Arturo Gaya) Diem que hem fet un viatge al passat per recuperar el futur. L'illa de Buda ens serveix per reivindicar la música com a eina per millorar el món, per la qual cosa estem convençuts que continua sent útil, i també per prendre consciència que cal millorar el planeta on vivim. L'illa de Buda, en aquest sentit, era el pretext més proper, i també màgic, que teníem per situar aquest viatge. Ara és un lloc deshabitat, però hi van arribar a viure 300 o 400 persones.

I qualsevol dia podria desaparèixer.

(AG) Sí, l'illa de Buda és un lloc amenaçat, però d'una manera molt més imminent que quan, a vegades, parlem del canvi climàtic tot pensant que és una cosa que passarà d'aquí a cent anys i que nosaltres ja no veurem. Qualsevol hivern pot haver-hi una llevantada que trenqui aquesta barra d'arena que, de fet, es trenca tots els anys però que s'acaba refent fins que

deixarà de fer-ho.

Què els interessa, de l'imaginari de l'illa?

(AG) És dels llocs més sagrats del Delta, una illa mítica que va arribar a estar plena de vida. Avui és un dels llocs més emblemàtics del parc natural i, com deïem, serveix per entendre què passa al planeta. Amb una visita al Delta n'hi ha prou per entendre què són la regressió i el canvi climàtic. No cal que t'ho expliqui ningú.

Què s'hi cantava, allà?

(AG) Josep Bo, el folklorista, va fer unes quantes cançons sobre el Delta. *Lo Carrilet de la Cava*, *Dies de festa*, *Gegant de ferro*, que n'és una que és al disc... Bo va retratar amb una vintena de cançons cent anys d'història del Delta, i n'hem volgut recuperar alguna. D'altra banda, Joan Moreira, que seria com l'equivalent que tenim a l'Ebre de Joan Amades, divideix el seu llibre en tres capítols: treballar, xalar i pregar, camps, tots ells, en què la música era importantíssima.

Quan vam gravar el disc va venir gent gran que havien estat, com s'autoanomenen ells, *budeiros*, i ho vam corroborar. Ens deien que cantaven quan treballaven i que, quan acabaven, ho feien en una d'aquelles tavernes on anaven. Era una altra manera de viure. Nosaltres sempre hem reivindicat la música per transformar la societat. Avui només treballem cantant els musics, però en l'oci sí que hi ha molt a recuperar. El cant és bo personalment, espiritualment, socialment...

Què en diuen, de l'illa, la gent que hi va arribar a viure?

(Jordi Fusté) Són gent gran. Qualsevol cosa que expliquen està relacionada amb bons records. Parlen d'una vida senzilla en un lloc que, per a ells, era una mena de paradís. Hi vivien a gust amb les seves famílies, treballant però també passant-ho bé. Amb ells vam anar al que havia estat la taverna, a l'illa, i vam gravar les veus i alguns efectes amb percussions. Vam imaginar-nos com deuria ser anys enrere.

ge a Buda', el seu catorzè disc sa viva”

Quico el Célio

(Artur Gaya), el Noi (Quique Pedret) i el Mut de Ferreries (Jordi Fusté), als quals s'afegeixen tres músics més, van formar-se l'any 1992 i, d'aleshores ençà, han publicat catorze discos, el darrer dels quals és 'Viatge a Buda' ■ DISCMEDI

Vint-i-sis anys després, en què es mantenen com el primer dia, els Quicos?

(AG) Mantenim aquella idea del primer disc: *Es cantava i es canta*. Els Quicos no som un grup de música tradicional, sinó que som un grup de música que vol transmetre coses a través de la música i que es serveix d'una estètica inspirada en la tradició. El folklore és una cosa viva, no és cap viatge nostàlgic al passat, sinó que cal actualitzar la música perquè aquesta continuï sent popular. La música tradicional no és sempre popular, ho és

Amb una visita a Delta n'hi ha prou per entendre què són la regressió i el canvi climàtic

quan el poble se la fa seva. I treballar en aquesta idea ha estat sempre una constant en el grup.

Hi ha qui, amb tot el component humorístic que arrosseguen, pot tenir una idea equivocada del que són i representen els Quicos.

(JF) Sí, al principi ens anunciaven sovint com a "grup còmic i musical". Una vegada vam anar de *bolo* i la gent es pensava que anava a veure un espectacle de revista. A les primeres files esperaven pit i cuixa!

(AG) Certament ens ha costat una mica donar-nos a conèixer com a grup no còmic sinó com a músics. Utilitzem la ironia, però perquè la gent del carrer és irònica. I expliquem les coses rient perquè rient és com les explica la gent. Hi ha qui els interessen pel missatge, per l'humor, per les músiques que recuperem... Es poden tenir moltes visions dels Quicos.